

На роздоріжжі (поетична збірка)

Ярослав Скидан

Dreams

Збудую собі хатину,
влаштую в хатині party,
хай будуть мене питати:
— А де це і дах, і стіни,

і двері, — питають хитро, —
щоб можна було припертись?
А я відповім відверто,
що хата моя — із вітру,

що стіни і дах — із неба,
а вікна — з ранкових сонців,
щоб в гості дівчата й хлопці
ходили, немов до себе,

і двері для цього зайві —
я всіх запросив на party,
бо ще отакої ж хати
не знайдеш на жоднім сайті!

* * *

Я, мабуть, Платон чи Сократ,
бо шукаю відповідь на вічне питання:
як збагатіти в стократ
уперше й востаннє?

Ой як же тих грошей хочеться.
з ранку й до ночі уперто гуглю.
Мені б бодай півмільйончика,
замість дулі.

Сиджу у позі Сенеки,
читаю розумні цитати.
Там пишуть: мільйон - це легко,

треба лиш працювати.

Але працювати не для мене,
бо я поет і філософ.
Мені б тих грошей та й з неба,
а я із носом...

Сиджу в монітор упершись,
і де такий спосіб береться,
щоб клацнуть пальцями й зі спроби першої
зробитись Гейтсом?

А може, й справді знайти роботу?
Цей метод, кажуть, усіх віншує...
Нехай на нього клюють ідіоти,
а я не такий —
я займусь фен-шуєм!...

* * *

Люблю бродити безлюдним парком,
стрічати білок ранково-сонних
і відчувати, як незабаром
у небі з'явиться сонця сонях,
аби ловити його у листі
і, упіймавши, зрадіть хлопчачо:
— Дивись, дивися, у мене зайчик!
А хтось подумає: "От артистик!"
Нехай сміються, а я неквапом
піду і завтра у зелень спілу,
бо й сам не знаю, чого так вабить
у цьому парку гостинність білок.

* * *

Ідуть дощі, як до школи діти,
такі кирпаті і рудокосі,
і все з собою їх взяти просять,
і де від щастя такого дітись.
Ідуть дощі, у буденність вп'явшись,
але сміється малий школярик,

йому не страшно, що грім ударить,
бо в нього є веселун-товариш.
Дощі, як діти, такі ж веселі,
і сміх, і радість від них довкола.
Дітей чекає їх рідна школа,
дощів чекають міста і села.

* * *

Німі калюжі передмістя,
чуби дерев простоволосі,
я йду в душевному хаосі
напередодні Благовісту.
Мене стрічає пані Осінь,
шляхи вимощуючи листям.
Я сто разів знайомий з містом,
та вперше йду, неначе в гості.

Харківська осінь

З довгим шарфом на плечах,
з листям в рудім волоссі
йде зустрічати вечір
паня харківська осінь.
Сонце в очах танцює,
йдуть у танок фонтани
й, наче від цього п'яні,
ноги її цілують.
Осінь на це сміється
й далі прямує парком.
— Чом так зраділо серце?
— Вечір прийшов у Харків!..

* * *

Тріщать каштани під підошвами,
а ти спішиш-таки на лекції,
чіпляєш всюди оголошення:
"Продам за дорого інфекцію."
А в міста й так удосталь нежитю,
такі, як ти, — важкі для серця.

І дощ, не встояти, не влжати,
по спині ляскає — не сердься.
Метро відригує студентиків,
майдан усотує усе...
На першу пару, на фонетику,
спішу спровадить ГРЗ!

На лекціях...

Проста філософія (1 пара)

Один рядок, і далі глухо —
уся поезія в тупик.
Сьогодні в мене в'януть вуха
від філософії базік.
Ідея "парти" стопроцентно
чомусь між нами проліта,
бо зранку в кожного студента
вся філософія проста.

* * * (2 пара/2 півпара)

хтось написав листи персидські
і став царем епістолярним,
а я тобі наклацав меседж
і не чекаю коронацій!

* * *

Відстрілявся каштанами жовтень,
облетів листопад із листям,
день вчорашній у ньому жовкне,
і не дивно, чого він кислий.

І повільно іде сьогодні
десь за обрій зів'яла осінь —
час влаштовує перегони,
не питаючи, може, досить...

А на завтра на диво людям
уночі, непомітно й тихо,

прилетить в передпокій грудень
і усе припорошить снігом!..

* * *

Там, де вітер морозний виє,
серед сіро-похмурих хмар,
там груднева сидить завія:
заблукала стара зима.
Ані викупу, ані втечі,
ані виходу з тих темниць...
Глянь, зима на долоні малечі
снігом падає горілиць!..

* * *

Туркотливі трамваї
все одні та одні
не спішать — поспішають
у розхристані дні.
Мерзнуть вуха і пальці,
кружеля заметіль.
Покататися б зайцем,
тільки звички не ті.
Між мостами і містом,
сновига крадькома,
безквиткова і різна
босонога зима.

* * *

А дерева вже тиждень як лисі,
і морози зриваються з губ.
А в далекому білому лісі
білий голуб сидить на снігу.

А у нас і не пахне заметами,
ця зима нам дається взнаки,
лиш до неба благально підведені
заморожені чорні гілки.

Білий вітер снігів не колише.
Білий голуб закрився крильми.
Там, де біла божественна тиша,
тільки білий засніжений мир.

В нас із лісом багато розбіжностей:
тут ще осінь, у лісі — зима.
Щастя ж бо не в багатстві чи бідності,
а у мирі, якого нема.

Календар

Збіднілий і худий від часу,
цвяшком прикутий до стіни,
ти залишаєшся останнім
у ланцюгу самотніх днів.
Хай рік Новий для когось свято —
тобі ж до нього не дійти.
Рахує дні сторінка м'ята,
бо так боїшся самоти.
І, мов на сміх, на цьому ж місці
(чи, може, радість, чи біда)
на твій старенький цвях повісять
новий пихатий календар.

Новорічні прибуду

Харківський Санта і Харківський вечір
нічним проспектом бредуть на пару.
Під ліхтарями морозом крекче
і ув обличчя пускає пару,
і вертихвостує завірюха.
А цим бродягам на все начхати.
Хай день останній зловтішно дмуха —
вони до ранку ідуть гуляти.
Й на схилі ночі морозом п'яні
прибуду спинять важучі кроки,
аби найпершими на світанні
вдихнуть повітря Нового року.

* * *

Дай руку, друже. Я дам свою.
Моя особа тобі мерзотна?
Хіба для тебе цінніше злото?
Хіба воно захистить в бою?

Дай руку, брате. Я дам свою.
Удвічі більше в нас буде сили.
Я так нікого не звик просити,
але сьогодні тебе молю.

Дай тільки руку мені свою.
Мені не треба монет холодних.
Відкрий гарячу свою долоню —
тобі я серце своє даю!

Павук

У підвіконне плетиво
вплетене вправно прийдешне:
павук спекулює тенетами
і жде, хто потрапить першим.

* * *

комп'ютерогрошоманія
заполонила навушничохворих;
життя вбралося в паперово зелений,
а на світлофорі —
постійно червоний;
нас проковтнув захід,
а ми ним вдавилися!..

* * *

Мені життя дали в кредит,
настане час кредит віддати,
і не врятують мама з татом —
"не укради"!

Талант мені дав геній злий,
а я його як скарб тримаю,

нехай ніхто не зазирає —
ти "не убий"!

І тільки мозку не дали,
а як без мозку можна жити?
Не треба ворога винити —
його "люби"!

Ти

Згадав, як ти співала колискові
мені,
байдужому до усього світу.
Згадав, як ти приказувала любити
мені,
чужому для усього світу.
Згадав, як ти просила бути Людиною
мене,
розкиданого у цьому світі.
Згадав іще щось.
Лише не зміг згадати обличчя
твого...
Воно давно вже стало цілим світом.

Білий спомин

Мамі

Білим снігом плеча торкнешся.
Я впізнаю твоє мовчання.
Ти такою ж мені здаєшся.
Не зостанешся? Може, чаю?..
Ти мовчиш, тамуючи подих,
тільки очі сльозами повні.
Вибач, в мене у серці мотлох,
я причесаний тільки ззовні.
Ти торкнулася і розтанула,
наче ніч, наче сон, наче сніг...
Лиш тебе називаю мамою,
хоч і бачу лише уві сні...

Батькові

Вибач, що за весь цей час
я не згадав про тебе у жодному вірші,
не присвятив тобі ані рядочка.
Але знай, я пам'ятаю тебе серцем,
в якому ти і досі живеш!

* * *

Змиршавів світ, оцей величний світ.
Забули люди Данте і да Вінчі.
Ба, і вони давно уже не вічні,
бо і закони, й істини не ті.

Змиршавів світ, миршавіємо й ми,
йдемо туди, де ліхтарі розбиті,
бо ми насіння іншого суцвіття,
і світ у нас без літа і зими.

Змиршавів світ... І хай собі гниє.
Нехай земля виховує світила.
Ми не такі, якими народились,
але такі, якими зараз є!

* * *

Я не віддам тобі, Доле, нічого.
І не проси мене, не благай.
Вірю не в тебе, я вірю в Бога,
а ти, язичнице, так і знай:
не зможеш вкрасти у мене вдачу,
бо й на потилиці маю очі.
Дивись на мене, отримуй здачу —
сам собі щастя знайду, як схочу!

* * *

Слухай ти, божевільний світе,
і навіки собі затям:
я — дитя твоє неумите,

ти ж — безглуздя мого життя.

У мені твоє сім'я кляте,
я ж — частинка твоя, а ти
поміж нами поставив ґрати,
і між нами тепер світи.

Може, я тобі вже огидний?
Не криви тільки писок свій.
Пам'ятай мене: я — людина,
нас таких уже цілий світ!

* * *

Ми козацького роду діти,
та забули про "честь" і "доблесть".
Розучилися хлопці битись,
і дівчата гуляють топлес.

Відмахали свій вік шаблюки,
козаки подалися в бізнес.
І уже не до того — руки.
Де ж ті Січ і козацтва грізні?

Всі гармати і марші стихли,
парубки відпустили коси,
й лиш хлопчина малий для втіхи
намальовані вуса носить.

* * *

Тобі не встати із колін.
Не встати, ні, хоч так хотілось.
Болить твоє роздерте тіло,
а надто серце вже болить.

Немов у клітці скутий птах,
роками змучена, побита.
Куди твої поділись діти,
моя ти страднице свята?

Нехай пече цей клятий біль,
а ти терпи німим терпінням
і вір в майбутнє, Україно,
і ми повіримо тобі!

* * *

Дар володіти словом
людям із неба дано,
треба лише уміло
й мудро ним керувать.
Тільки язик людини
ворог її прадавній,
може, тому частіше
всі мудреці мовчать?..

Переклади з білоруської (із Е. Акуліна)

Дорога до раю

З новорічної зимоднини,
просто з казки, з колядних мов
ти з'явилася, як богиня,
і сказала: "Я є Любов".

Тільки грішний, неначе Каїн,
я на тебе дививсь крізь сон,
і біблійні я бачив далі,
і руно, що шукав Ясон.

Тобі "Пісню пісень" складав я
сорок довгих холодних зим.
Ти, натомість, дала в Граалі
мені душу, сказавши: "Пий!"

Я забув, хто такий і звідки,
бо відкривсь мені ангельський край.
Я нарешті пізнав, які то
почуття по дорозі в рай...

Поезія

Не хлібом, а небом
поети живуть,
їм ангели пера
із неба скубують.
Поети ті пера
вмочають у кров
і душу чортам
продають за Любов!

Рай

Райські дерева
вітер гойдав...
Ти — моя Єва.
Я — твій Адам.

Важко сказати,
хто спокусив.
Щастя — кохати —
змій не дурив.

Пристрасть

Мій гріх смертельний — то є ти.
Кохав тебе я ненастанно —
до просвітління, ясноти
на дні ранкового туману.

Мій гріх смертельний — то є ти.
Я так хотів тебе безбожно, —
Як хоче грішницю святий
На праведне схилити ложе...

Пізнання

Як втомиться ніч від кохання,
настане в тумані ясним
і небо доспіє світанням,
ти скажеш тихенько: — Візьми,

візьми моє тіло, коханий,

і біль мій, і сльози мої...
І сонце озветься фонтаном
розсипаних кіс по траві.

Південний спомин

Винуватий південний вечір...
Без усякої там причини,
обіймаю чужі я плечі,
пещу коси чужої жінки.

Це все хвилі на мить недбалу
оглушили прибою шумом.
Це все дозвіл уста давали,
це все очі світилися сумом.

Це все просто залітний вітер
у вінок дві руки з'єднав...
Віддзеркалювались у світі
наші постаті як одна.

Ніжність зливи

На землі двоє нас щасливих,
бо довкіл ні душі, ні тіла...
Нас торкнулася ніжність зливи,
наче ангела білі крила.

Називаєш мене ти — милим.
Я цілую твої повіки.
Нас торкнулася ніжність зливи
від сьогодні тепер навіки.

Час ішов, чи у нім пливли ми —
вже ніхто її не згадає.
Не мине тільки вдячність зливі
за всю ніжність її безкраю.

Наталі

Чи покличе у далеч дорога,

чи про Осінь згадаю в журбі,
по тобі моя біль і тривога,
моя ластівко, по тобі.

Прожили ми з тобою не трохи:
перший син, перший подих завій...
По тобі моя біль і тривога,
моя ластівко, по тобі.

У молінні сміливім до Бога
не прошу порятунку собі, —
по тобі моя біль і тривога,
моя ластівко, по тобі.

Нічого

Поміж нами нічого нема.
Ні кохання, ні зради — нічого.
І завія — як тінь від крила
херувиму — посланця від Бога.

Він у наші у сни залетів
і повірити змусив востаннє,
що як хвиля на тихій воді,
виникає з нічого Кохання.

Колодязь

А цебер закохався
в колодязеве днище,
старий ланцюг пишався,
що за любов міцніший.

Пустити цей не в змозі,
а той до денця пнеться...
Я вірю, що невдовзі
старий ланцюг порветься.

Переклади з білоруської (із Е. Акуліна)

* * *

Коли ранок іде безросяний,
а о сьомій ще сонце сонне,
ми у трави підемо босими,
де земля пересохла стогне.

Дві руки догори долонями,
щоб у неба дощу просить,
почнемо замовлять сьогодні ми
у дощів і у неба сил.

Твої слова

Твої слова. О, ті палкі слова,
оті легкі й гарячі, наче вітер.
Вони святі. Вони творять дива.
Твої слова вогнем любові світять.

Твої слова — то музика жива,
отак би і плекав із тебе вірші.
Усе минуще. Лиш твої слова
такі прості, але водночас вічні.

* * *

Усміхнене небо
і схоже на тебе,
і схоже на очі твої голубі.
Яка ти красива,
коли ти щаслива.
Ці небо і радість пасують тобі!
А сонечко сонне
в розкриті долоні
вкладає проміння — дарує тепло.
Яка ти чарівна,
прекрасна царівно,
прекрасна княгине,
богине,
Афро.
Розпещений вітер,
тобою зігрітий,
торкає вустами гарячі вуста.

А серце півп'яне
тобою, кохана,
в твою голубінь відліта.

* * *

Тобі не вгодити — усе не так:
і ці не такі, і ті не ті.
Яка ж безглузда і не проста
оця філософія почуттів...

На все у тебе свої закони,
чи, може, добрі, а чи лихі.
І вже здається, що аж до скону
шукати буду до них підхід.

Такі знайомі стають міста
і через сотню коротких днів...
Яка ж солодка в твоїх устах
ця філософія почуттів!

* * *

Заворожи мене поглядом,
заворожи мене словом.
Хай буду я вічно проклятим,
але із тобою знову.
Заворожи мене серцем
на радість чи на біду,
і я покину усе це
і сам до тебе прийду.
А може, не треба чарів,
не треба тих молитов.
Ти просто навчись чекати,
і я повернуся знов...

* * *

Україночко-Україно,
сонце-сонечко безпричальне.
Полечу журавлиним клином

я в обійми твоїх печалей.

Україночко-українка,
диво-дівчина тонкостанна,
не журися, я буду близько
і з тобою повік зостанусь.

Україночко сонцеквітна,
не дивися на мене строго,
скільки можна отак сидіти
наодинці із власним богом?

Україночко білолиця,
опускати голови не треба,
бо найкраща в руках синиця —
це політ журавля у небі!

Деркачі

Є на світі привітне містечко —
юморідна моя далечінь.
Я на мрії вмощуся скраєчку
і помчу до своїх Деркачів.

Де сповита в купальниці луків
Батьківщина дитинства мого,
я вернусь до своєї розлуки,
де надії незгаслий вогонь.

Там, де Лопань, і Січ, і криниця,
щоб спочити на ріднім плечі,
я іду до своєї столиці —
тихоквітних моїх Деркачів.

* * *

Учителю, поету
В. П. Тимченку

Заколисана, приспана втома
на дивані старім сидить.
Ти сьогодні нарешті вдома —

хай чекають життя і світ,
хай чекають книжки, газети
і новий недописаний вірш,
хай чекає уся планета —
ти — удома і міцно спиш.
І зрадіють дружина й доня:
"Ну нарешті із нами тато!"
Ти всміхнешся і скажеш сонно:
"А мені уже час вставати..."

* * *

Патріотові

Сорочка вишита, полатана
і прастарий дубовий стіл.
Твоя душа аж пахне ладаном,
і всі слова такі прості.

Стара одежа у комоді
зносилась зовсім за роки.
Та не за себе — за свободу
тримаєш міцно кулаки.

І знов життя, немов за ґратами,
а бачив світло і світи...
Сорочка вишита полатана...
Ти знову хочеш зодягти?..

* * *

Пальці схрещені, очі праведні,
і кричать про якусь свободу.
Все те байдуже для народу.
Люди справжнього хочуть дива.
Жебраків, як собак нерізаних,
та не пустиш усіх на мило.
Їхнє щастя дощами змило
і назавжди від нас відрізало.
Все життя, політично зіткане
і поділене кольорами,
вперто чинить і суд над нами,

і примушує бути свідками.
Ми ще вчора з усім змирилися
й стоїмо лиш за себе кожен.
Наші вчинки на дикі схожі,
та даремно, аби не битися.

На майдані гудуть протестами,
на бруківці застигла кров.
Бог не той, що на шиї хрестиком,
Бог — це той, що в душі Любов!

* * *

З упертістю Батирая ,
із болем і криком манкуртів
летіла на південь згряя
за кращим своїм майбутнім.
Услід огризався вітер,
і небо навстріч гриміло,
та треба було летіти,
хоч нили з безсилля крила.
Тепло там чекало птицю —
тут сонця було замало.
Й до того, що часто сниться,
вони не летіли — мчали.
Та вітром у спину гнаних
найперших спалило сонце,
морозам здались останні,
не вірячи, що не сон це.

Вляглася нарешті буря,
і більше птахів не чули...
Ніхто їх тепер не збудить —
навіщо будить минуле?

* * *

Розкричалися чорні ворони,
розкричалися на біду.
На усі на чотири сторони
я за щастям своїм іду.

Розкричались і розлетілися
в чорно-білі свої світи,
тільки щастя, яке хотілося,
ні позичити, ні знайти.
Жовтим листям шляхи встеливши,
передбачливо вітер стих...
Хтось Адама створив безгрішним,
і у тому найбільший гріх!

Скрижалі

I

Важко сунуться хмари,
горе людське не спить.
Йде новий Че Гевара
у неспокійний світ.

Хмари усе густіші.
Впевненість їх німа.
Всесвіт шукає тиші
там, де її нема.

Хмари ідуть у наступ
жадібної війни.
— Боже, не дай упасти
в ноги до сатани!..

II

У неприступних хмарах
біло-старий Мойсей
душу святу задарма
людям своїм несе!

— Де ви поділись, люди?
Де ваш мізерний прах?
Вийдіть — і щастя буде
в Бога на небесах!

Та не до того людям,

стане й без того справ.
Тільки Святого гудять,
що не порятував...

Вдалеч ідуть століття,
в люди ідуть святі...
Може, хоч нашим дітям
вдасться себе знайти...

* * *

Не за лісами, не за морями,
не у хворобі, не уві сні...
Я бачив, як у величнім храмі
малий хлопчина співав пісні.

Наївно-сині великі очі,
благально зведені до хрестів,
невпинно Богові все шепочуть:
"Єдиний Отче, мене прости!.."

І знову пісня пречисто тиха,
неначе дзвоники навесні.
Стоїть хлопчина і аж не диха,
і жде, щоб вісники донесли...

Блищать сльозинки, як роси ранні,
і чути щирий дитячий спів,
у нім - молитва, у нім - прохання,
де віри більше, аніж собі...

Слова з любові, мотив із серця,
коло престолу янголення,
а в колісниці Господь несеться —
нехай возрадується земля!

* * *

Я сьогодні — конструктор "Лего",
без призначення і без функції,
та зібрати мене нелегко

без загубленої інструкції.
Я сьогодні — конструктор "Лего",
без деталі мене не зібрати:
загубилося власне еґо —
не підкажете, де придбати?..

* * *

Натягнуло сонце окуляри —
забагато бісиків в очах.
І сміється: "Люди показалися,
про якесь затемнення кричать!"

Сонце літом снить

...Сидить на річці кирпате літо,
блакитнооке і капловухе,
і ловить сонечка в капелюха.

Сміється літо, і сонце чисте
втопає посмішкою у листі,
блукає небом, збирає трави.

В зеленім плесі така білява
русалка юна здіймає бризки —
і вже до сонця так близько-близько,
яке із нею плескоче в річці...

І знову сонцеві літо сниться.
І аж не терпиться землю гріти.

* * *

Мені так кепсько чомусь сьогодні,
бо я прогуляв аж три практичних —
для мене це взагалі незвично —
і я вирішую: досить! годі!
Я завтра точно вже зранку виправлюсь,
якщо спочатку, звичайно, виплюся!..

Шоста п'ятнадцять.

Будильник співає.

А я його головою об ліжку,
аби йому не хотілося більше
мене будити отак зненацька!
Зірвавсь, побіг, бутерброди і кава.
Голитись не хочу, та треба, знаю,
щоб не скидатися на бомжару.
Голюсь. Порізався. Тьху! Роззява!
Аж ось дорога, дерева, асфальти,
і я біжу, а вони зі мною,
вони повз мене, тоді за мною,
та де такого їм наздогнати!
З дитинства в мене є дивна звичка:
спішити, спішити кудись і навіщо,
і я хапаю за комір вітрище
і з ним поспішаю на електричку.
А електричка, гадюка залізна,
яка щоденно приходить невчасно,
сьогодні вранці, чому — не ясно,
прийшла учасно, а я — запізно.
Реву до неї: "Чекай же, стерво!"
І з нею обертів набираю,
наздоганяю, за хвіст хапаю:
"Ага, попалась! Я теж упертий!"
А далі — місто бетонно-сиве,
таке незмінне, а я невпинно
усе лечу і лічу хвилини —
і звідки тільки беруться сили?!
Аж ось і вона, диво-будова,
мій універ, надокучливо-рідний.
Я вже прийшов, приймай же сина,
бо я такий, я такий чудовий!..
Та він мовчить, дідуганище грізний,
немов байдужий до всіх і всього,
а я сміюся і йду до нього:
— Мовчи і дмися, але не трісни!
Смикнув я двері знайомим рухом
(вони і я вже до цього звикли),
але вони на замку — і глухо,
лиш перелякано блимають вікна.
О Боже, що це? Чи сон, чи глюки?

Давай головою по них барабанить,
тоді ногами, а тільки марно,
і я здогадався: зачинили, суки!
Сідаю на сходи чогось чекати,
аж хтось іззаду підходить стрімко,
хапа за плечі й на вухо: "Синку!"
Я аж злякався — підскочив: "Тату!"
— Та ні, не тато, я — охоронець,
а ти це звідки такий нездара?
— Чому зачинено? Я ж — на пари! —
Кричу на нього, а він суворо:
— Коли напився, то це не діло.
Іди додому, проспий, очухайсь,
бо ти увесь як із ніг на вуха,
якщо приперся сюди в неділю!

* * *

Дивно теплий січневий ранок:
ані снігу, ані дощів,
тільки сонце далеко-гарне
у небесних очах блищить.
Стільки радості, стільки сміху,
може, близько уже весна?
Та навколо напрочуд тихо.
І ще більше цікаво нам:
де ж той сніг, що асфальти всіє?
Де ж той вітер, що в стрісі б вив?
Та стоять лиш дерева сірі
сповіщальниками зими...

Звуки дощу

Дощ капотить,
наче кінь копитом,
в кожне вікно.
О!
Знов
у вікно
тупотить,
капотить.
Кап!

Кап!
О!
Ти?!
Ти...
Цить!
Дощ!
Дощ капотить,
копитом тупотить.
Кап!
Кап!
Кап!..

Весною запахло

Так рано запахло дощами,
так рано запахло теплом,
а все, що було із нами,
із нами уже було.
Так рано встає з барлогу
пошерхла суха земля,
а нам би ще снігу трохи
і трохи нижче нуля.
Так рано весна закрापала
на вулицях березня раннього,
що тільки берези плакали
своїми новими ранами.
Так рано зійшли над дахом
у небі ранкові сонця.
Так тепло весною запахло
у наших холодних серцях!

* * *

Люблю весну, люблю її холодність,
люблю дівочість сонної землі,
люблю весну і вчора, і сьогодні,
люблю весну і протягом століть.

Весна, весна, така близька й далека.
Весна, весна, віщунка теплоти.
Поглянь, поглянь, вертаються лелеки.

Скажи, скажи, чому самотня ти?..

Весна, весна ще трохи пахне снігом,
хоч сніг весни боїться, як вогню.
Весна іде так ніженно і тихо,
і знов весну, як вперше я люблю!..

Наречена

Дощі чубаті зірвались знову
у ці нечасті сонячні дні.
Весна сьогодні така нервова,
немов наречена на виданні.
Вона сміється і знову плаче,
дівча заквітчане, молоде...
А світ радіє собі, неначе
весна зелена за нього йде...

* * *

Ти скажи, і я піду від тебе
без вагань, без болю, без жалю.
Хай тоді тобі розкаже небо,
як люблю,
люблю тебе,
люблю!

* * *

А може, знову пробачити?
А може, пробачить сама?
Не треба сліпих завбачень —
спокута на інший смак.
А може, зізнатися першому?
А може, й вона не проти?
Я мовчки дивлюсь в прийдешнє,
хоч ти вже й сидиш напроти.
А може, сказати усе це,
закидати тищу порадами?..
Послухай, як б'ється серце,
бо тільки воно й не зрадило!

Для тебе

1

Твоїми очима втому
знімаю з душі і тіла —
ти знову мене зцілила,
і дива немає в тому.

Твоїми руками спокій
тримаю в своїх долонях —
ти лікар мені сьогодні,
і ліки твої солодкі.

Твоїми словами серце
по вінця дурманом повню...
Послухай, для тебе б'ється
бажаннями і любов'ю!

2

Забуяли так свіжо трави —
розлягтися на них не гріх.
Я тримаю в руках гітару —
ніжну пісню очей твоїх.

Сонце золотом губ сміється
і травою ляга до ніг,
щоб заграти на струнах серця
ноту кожну очей твоїх.

Розлітається небо в зелені,
наче той тополиний сніг...
Вся планета піснями встелена
і любов'ю очей твоїх.

Буде музика світом летіти,
будуть очі твої голубі...
Я сьогодні зелене літо
назавжди подарую тобі!

3

Достигає неквапом вишня,
набирається сил трава.
Ми у парк із тобою вийшли,
я своєю тебе назвав.

Грає в схованки з сонцем небо,
коло серця — твоя рука.
Почекай же, маленька фебо,
це тебе я життя шукав.

Хай над нами шумлять каштани,
хай нам заздрять вони услід.
Будь зі мною, моя кохана,
бо для тебе увесь цей світ!

* * *

Зустріч, народжена співом,
у ніч яблуневоспілу
нашою юністю гріється
в присмерку сонного місяця.

Нас, за усе світостворення,
Двоє таких зачарованих.
Нас, за всіма законами,
Двоє таких закоханих.

І навіть коли постане
Світ догори ногами,
В присмерку сонного місяця
Два силуети залишаться.

* * *

Дихання твоє багатослівне
умостилось на моїх колінах.
Ненавмисне я торкнувся тіні
нив твого пшеничного волосся.

Поцілую очі небосині,
хай горять уста твої малинні,

обійму за плечі і полину
до твоєї посмішки у гості.

* * *

Стихала ніч. А ми з тобою вдвох
за столиком світання зустрічали,
й високий стиль твоїх пересторог
гірчив мені неохололим чаєм.

Й коли благословлялося на світ,
ми вже сиділи в присмерку ілюзій,
у кожного був чай холодний свій,
і все мовчали. Друзі чи не друзі.

Між нами стіл і зігнута свіча,
а ще очей твоїх ранкові чари.
А може, я тебе й не зустрічав?
Та де ж тоді узявся присмак чайний?

* * *

Якби умів писати я листи,
то написав би їх аж до мільйона
і відпустив за вітром прохолодним
до скриньки серця милої.
Лети!

Якби умів писати я листи,
то написав би радістю на білім
про всю весну мою в душі і тілі,
щоб їх знайшла і прочитала ти.

Якби ж умів писати я листи...
Та я не вмю тих листів писати,
я лиш навчивсь тебе одну кохати —
кохати так мене навчила ти!..

* * *

Нехай озирається північ

на вже пережитий день.
Мене блиск очей твоїх синіх,
як вогник в степу, веде.
Нехай насміхається місяць
з далеких йому калюж.
Ти тільки мене не бійся,
коли прокричу: "Люблю!"
Хай зорями небо плаче,
які вирізає Бог.
Нехай вся планета бачить,
що ми із тобою вдвох!

* * *

Травневий дощ на літо занедужав.
Травневий дощ на краплі розлетівсь.
Цілує дощ асфальтові калюжі,
а ти його впіймати захотів.
А він і сам стрибнув тобі в долоні
і не питає, хочеш, а чи ні.
Дощі весни — які ж вони чудові!
Дощі весни — які ж вони чудні!

* * *

Я бачив живого класика —
кумедний і сивочолий.
Дівчата кричали: "Класно!",
а я в них питав: "Чого вам?
Чого вам від того класика?
Такий, як і всі: пузатий,
древнющий і волохатий,
свої віршиська читатий
і все таке інше..."

Коротше,
отака була зустріч з класиком,
якого забув як і звати!

* * *

Ми не змогли самі себе пізнати,
хоч вигадали формули нові.
В руках у нас дипломи й дипломати,
та й досі тільки пір'я в голові!

Безголові

Розділились на схід і захід,
розлетілися по світах,
а над вухом тріщать всезнахи,
що майбутнє в твоїх руках!
Йдеш на південь шукати правди,
йдеш на північ — і там катма.
Тільки ті від такого й раді,
в кого вже й голови нема.
Тільки ти ще уперто юний
хочеш правди, бо змалку звик.
А зусюди сміються люди.
Може, й ти вже без голови?..

Медитація

Я лускаю насіння самоти
(хай час летить сто байтів за секунду)
і намагаюсь Істини дійти,
яку давно пізнав покійний Будда.

Як кажуть, що посієш, те й пожнеш,
а я плюю лушпиння на підлогу
та Істини чекаю. Чи прийде ж?..
І все сильніш себе вважаю Богом.

* * *

Ідіть, чорти,
під три чорти!
Не заважайте жити!

Агу! Агов!
Іди, любов,
згрубіле серце гріти!

Carpe diem

сміється день розквітлими бруньками,
сміється день в некошеній траві,
сміється день між нами і над нами,
а ти лови,
лови його,
лови!

ЗМІСТ

Dreams

"Я, мабуть, Платон чи Сократ..."
"Люблю бродити безлюдним парком..."
"Ідуть дощі, як до школи діти..."
"Німі калюжі передмістя..."
Харківська осінь
"Тріщать каштани під підошвами..."
На лекціях...
"Відстрілявся каштанами жовтень..."
"Там, де вітер морозний виє..."
"Туркотливі трамваї..."
"А дерева вже тиждень як лисі..."

Календар

Новорічні прибудди

"Дай руку, друже..."

Павук.

"комп'ютерогрошоманія..."
"Мені життя дали в кредит"

Ти

Білий спомин

"Змиршавів світ, оцей величний світ"
"Я не віддам тобі, Доле, нічого..."
"Слухай ти, божевільний світе..."
"Ми козацького роду діти..."
"Тобі не встати із колін..."
"Дар володіти словом..."

Переклади з білоруської (із Е. Акуліна)

Дорога до раю

Поезія

Рай

Пристрасть

Пізнання

Південний спомин

Ніжність зливи

Наталі

Нічого

Колодязь

"Коли ранок іде безрсяний..."

Твої слова

"Усміхнене небо..."

"Тобі не вгодити..."

"Заворожи мене поглядом..."

"Україночко-Україно..."

Деркачі

"Заколисана, приспана втома..."

"Сорочка вишита, полатана..."

"Пальці схрещені, очі праведні..."

"З упертістю Батиря..."

"Розкричалися чорні ворони..."

Скрижалі

"Не за лісами, не за морями..."

"Я сьогодні — конструктор "Лего"..."

"Натягнуло сонце окуляри..."

Сонце літом снить

"Мені так кепсько чомусь сьогодні..."

"Дивно теплий січневий ранок..."

Звуки дощу

Весною запахло

Люблю весну

Наречена

"Ти скажи, і я піду від тебе..."

"А може, знову пробачити?..."

Для тебе

"Зустріч, народжена співом..."

"Дихання твоє багатослівне..."

"Стихала ніч..."

"Якби умів писати я листи..."

"Нехай озирається північ..."

"Травневий дощ на літо занедужав..."

"Я бачив живого класика..."

"Ми не змогли самі себе пізнати..."

Безголові

Медитація

"Ідіть, чорти..."

Carpe diem